

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԱՂՕԹՔ ԱՌԱՒՕՏԻՆ

Ձիւն բարախում, լուսածիծաղ ծաւի հոյլեր

Աղաւնիի՝ նայումսիս մէջ աղերսաբաց. —

Հոծ այս նրւէրն առաւօսին ըլլա՛ր նրւէր

Որք ւրսերուն ուր հրնուանքի ձայնն է լրում...

Ըլլա՛ր ծաղիկ ու հովին քեն իրեն գարուն՝

Բացուէ՛ր առանց որ երկրին շունչն իրեն հրպէր.

Ա՛հ, ես որքա՛ն եմ ըսպասեր այն նրագներուն

Որ խոսումի բորք շուշաններն են ցայգաբեր...

Անցայ համբէն ուր ծառեր մութ աւշանակում

Կը ճըսկէին. հետքս կուգար մեռած արդէն

Հին օրերու անիւնը ցուրտ իր ւրսին դէմ՝

Իմ մանկութեանըս հէ՛ք սրդան բազկասարած...

Ու խոսումին բորք շուշանները թօնեցան.

Կը բարձրանան ձեռքերս իրենց լուռ աղօթքին,

Ու շրթունքներս կը յիշեն երգ մ'անըրջածայն,

Աղաւնիի թեւաբախում Առաւօսին...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ

ՅԱՅԳԱՅԻՆ

Կարապին ձիւնը շխութիւնն է հոգիին

Սնքիծ նըման իր ճանջանքին, անհունօրէն,

Որ լինին վրայ կը սահեցնէ երգը մարմին

Առած գաղտնի ջուրին կարօ՛ւս մըմունջներէն:

Լըռութեան սիրքը վիրաւո՛ր է բիրեղէն

Ուր ձայներուն թօնող գոյները կը հալին,

Ա՛հ, բռնէ՛ր խորհուրդներուն դէմ հայելին,

Ու տեսնէ՛ր հոգւոյս պատկերը լուսեղէն...

Ու ճանչնայի գեղեցկութիւնն իր անուրջին

Հոսանուտ այս պահերուն մէջ որ կը փախչին.

Կապոյտին ձիւնը շխութիւն է աղօթքի

Որուն կ'ըլլայ ցայգը ճանաւ կախարդօրէն. —

Լինին վրայ ուռենիները կ'օրօրեն

Թախիծն իրենց ուր որք շուշան մը կը ծաղկի...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ